

Pred slikama naših predaka, bivših učenika Zvonimira Baloga

Upravo je božanstveno očaravajuća linija postojanja, sjevremenska bezvremenost duše koja stvara. Tijekom prikupljanja materijala za obilježavanje Dana Zvonimira Baloga upriličena nam je čast dobiti na raspolaganje više od 200 likovnih radova nekadašnjih učenika Zvonimira Baloga, učenika koji su svoje osnovnoškolske dane proživjeli 50-ih i 60-ih godina 20. stoljeća.

Prvo što nas zaokuplja pri pogledu na te dječje radove njihova je živost, kao da su nastali baš danas, upravo sada, kao da je jedna dječja ruka upravo u svoj mali rad ugradila njegovu posljednju česticu i time ga lansirala u trajanje, u sjećanje, u neku ladicu koja će najprije godinama skupljati prašinu, a potom iznjedriti neprolaznu vrijednost. Danas nekih od Balogovih učenika možda više niti nema, drugi odavno već nisu djeca, ali njihove slike plamte kao putokaz, usmjeravaju nas i u našu budućnost i time potiču na stvaranje. Gledati danas ove slike zbiljski znači komunicirati s tim učenicima, tj. vraćati se u vrijeme kada su neke druge dječje oči promatrale isti komad papira, neke dječje ruke trudile se, tada potpuno nesvjesno, postati vječne, u vrijeme posvećeno dječjim osmijehom. To isto dijete i danas nam govori: „Pogledaj! Sviđa li ti se?“ Naš je odgovor razumijevanje onoga što gledamo, poštivanje duše vremena i nastavak životne niti. Živimo koliko i naša djela i ona će nam jednom značiti sve.

Kad sve prođe, kad zaplovimo u neke druge dimenzije, živjet ćemo u svojim djelima, u vremenu koje im netko posveti, u razgovoru, sjećanju... To je ključ života. Stoga nam ne budi žao uroniti u ove slike – izronit ćemo produhovljeni spoznajom vlastite biti. Naši nas vodiči čekaju...

Tomislav Hrebak, prof.